

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 123.957 van 7 oktober 2003  
in de zaken A. 127.266/XIV-11.875  
127.267/XIV-11.876.**

In zake : I. XXX,  
II. XXX,  
wonende te 2170 MERKSEM,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
--

**DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 26 september 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 21 augustus 2002 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 26 september 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 21 augustus 2002 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikkingen van 19 mei 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 september 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. VAN LIERDE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

## 1. Over de procedure.

Overwegende dat de echtgenoten XXX ieder in een afzonderlijk beroep opkomen tegen hun niet-erkenning als vluchteling; dat de beslissing die ten aanzien van de vrouw wordt genomen rust op de niet-erkenning van haar echtgenoot als vluchteling; dat, in het belang van een goede rechtsbedeling, het derhalve aangewezen is beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten;

## 2. Over de gegrondheid van de beroepen.

### 2.1. Het beroep van XXX:

2.1.1. Overwegende dat in een enig middel verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing genomen is met schending van artikel 149 van de Grondwet, artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 6 van het E.V.R.M., doordat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen als antwoord op het door hem terzake opgeworpen middel zich beperkt tot de stelling dat de tegenstrijdigheden geen vitterijen zijn, zonder evenwel verder te onderzoeken en te argumenteren, en doordat het voorgebracht medisch attest van zijn echtgenote wordt verworpen omdat “geattesteerd wordt door appellants echtgenote ‘verrot’ werd geslagen door onbekenden, daar waar zij op de Dienst Vreemdeingezaken (...) uitdrukkelijk ontkende dat een aanslag op haar lichamelijke integriteit was gepleegd” terwijl in de vertaling niet staat vermeld dat zij zou zijn geslagen en het volstrekt onduidelijk is waar de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit vandaan haalt;

2.1.2. Overwegende dat artikel 6.1 van het E.V.R.M. in deze niet toepasselijk is daar de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen uitspraak over burgerlijke rechten en verplichtingen noch over de gegrondheid van de strafvervolgning doet; dat in zijn beroepsakte aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verzoeker liet gelden dat “de tegenstrijdigheden en tegenstellingen die het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen meent op te merken gebaseerd zijn op vitterij omtrent details en absoluut niet opwegen tegen de ernstige feiten, waarvan (hij) en zijn gezin het slachtoffer zijn geweest”; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dit verweer genoegzaam heeft verworpen toen ze overwoog “dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op ‘fundamentele tegenstrijdigheden’ tussen appellants opeenvolgende verklaringen” en “dat de vastgestelde tegenstrijdigheden concreet en wezenlijk zijn en (...) het geen ‘vitterij omtrent details’ betreft”; dat zodoende duidelijk wordt aangegeven dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in aanmerking genomen tegenstrijdigheden essentiële aspecten van het asielrelaas betreffen, waaromtrent verzoeker ongetwijfeld geen andere versie zou hebben naar voren gebracht indien zijn relaas aan de werkelijkheid beantwoordde; dat de voorgelegde vertaling van het medisch attest van verzoekers echtgenote uitdrukkelijk vermeldt dat “ze ook werd lastiggevalen door onbekende types die haar verrot sloegen” (bijlage bij stuk 10); dat het enig middel niet gegrond is;

## 2.2. Het beroep van XXX:

2.2.1.1. Overwegende dat in het eerste middel verzoekster het door haar echtgenoot aangevoerd middel herhaalt;

2.2.1.2. Overwegende dat verzoekster haar aanvraag heeft verbonden aan de asielaanvraag van haar echtgenoot; dat de ten haren aanzien genomen beslissing dan ook voldoende gemotiveerd is door de verwijzing naar de niet-erkenning van haar echtgenoot als vluchteling; dat, indien het beroep van de echtgenoot wordt verworpen, de ten zijnen opzichte genomen beslissing definitief wordt en de onwettigheid ervan niet langer kan worden aangevoerd;

2.2.2.1. Overwegende dat in het tweede middel verzoekster laat gelden dat artikel 6 van het E.V.R.M. en het algemeen rechtsbeginsel in verband met het recht van verdediging worden geschonden doordat haar beroep werd behandeld door een alleenrechtsprekend lid ondanks haar uitdrukkelijke vraag de zaak te verzenden naar een kamer met drie rechters;

2.2.2.2. Overwegende dat artikel 6.1 van het E.V.R.M. in deze niet toepasselijk is daar de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen uitspraak over burgerlijke rechten en verplichtingen, noch over de gegrondheid van de strafvervolgning doet; dat, overeenkomstig artikel 57/12, vierde lid, van voormelde wet van 15 december 1980 het beroep door een alleenrechtsprekend lid kan worden behandeld “wanneer de voorzitter of de door een gemachtigde bijzitter na inzage van het verzoekschrift, oordeelt dat het (...) onontvankelijk of kennelijk ongegrond is”; dat, noch deze bepaling, noch enig ander

voorschrift, de partijen de mogelijkheid biedt een behandeling door een drieledige kamer te kiezen of te vorderen; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen,

### **B E S L U I T :**

#### **Artikel 1.**

De zaken nummers A. 127.266/XIV-11.875 en 127.267/XIV-11.876 worden gevoegd.

#### **Artikel 2.**

De beroepen worden verworpen.

#### **Artikel 3.**

De kosten van de beroepen, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven oktober tweeduizend en drie, door :

|        |               |                  |
|--------|---------------|------------------|
| de HH. | A. BEIRLAEN,  | kamervoorzitter, |
|        | K. VANHOUTTE, | griffier.        |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**K. VANHOUTTE.**

**A. BEIRLAEN.**